

Arrest

**nr. 93 859 van 18 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Kortrijksesteenweg 597
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster vraagt op 15 oktober 2009 een visum kort verblijf (type C) aan. Deze wordt haar op 30 oktober 2009 geweigerd.

1.2. Op 3 januari 2011 wordt verzoekster, die op 1 januari 2011 het Rijk binnenkwam in het bezit van nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type C afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten, in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 3 februari 2011.

1.3. Verzoekster legt op 13 januari 2011 samen met haar Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af te Knokke-Heist. Op dezelfde dag dient zij een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Verzoekster wordt op 16 juni 2011 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 25 juli 2012 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 2 augustus 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [D. F.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Dominicaanse Republiek

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister. [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° stelt dat er tijdens de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan worden gesteld aan dit verblijfsrecht van familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging is van de partners.

Uit twee negatieve relatieverslagen dd. 09.05.2012 en 14.07.2012 blijkt dat de betrokkene en haar partner al zeker sinds maart 2012 niet meer samenleven. In een schrijven dd. 15.06.2012 verklaart de referentiepersoon zelf in de Dominicaanse Republiek te verblijven, het land van herkomst van de betrokkene. Deze verklaring wordt gestaafd met een document van de FOD Sociale Zekerheid dat vermeldt dat de uitkering van de referentiepersoon van 01.12.2011 tot en met 30.11.2013 inde Dominicaanse Republiek mag worden uitbetaald Volgens het verslag dd. 14.07.2012 is er al sinds lang geen sprake meer van een relatie tussen de betrokkene en haar partner.

Uit het door artikel 42quater vereiste onderzoek naar de sociale, economische en culturele integratie van de betrokkene blijkt het volgende:

- *De betrokkene is 44 jaar.*
- *Zij verblijft sinds 01.01.2011 in het Rijk.*
- *Haar partner verblijft in haar land van herkomst.*
- *Zij heeft een dochter, [D.M.], geboren op 16.08.1993, die niet bij haar in België verblijft en die niet officieel staat ingeschreven in het rijksregister.*
- *Zij heeft geen werk.*
- *In het kader van haar inburgeringstraject is zij niet geslaagd voor de module 1 van de cursus Nederlands NT 2 en heeft zij niet deelgenomen aan de evaluatie van de module 2.*

Aangezien de betrokkene pas anderhalf jaar in het Rijk verblijft en niet aantoon op enige wijze dan ook sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd te zijn in het Rijk, haar partner in haar land van herkomst verblijft en haar dochter evenmin bij haar verblijft, is onze dienst van mening dat haar bindingen met het Rijk beperkt zijn en dat zij geen schade zal ondervinden bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42^{quater} en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting, van de "algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur", van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"[...] Met betrekking tot volgend onderdeel van de motivering

"(...) is onze dienst van mening dat haar bindingen met het Rijk beperkt zijn en dat zij geen schade zal ondervinden bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van de betrokkene ingetrokken."

[...] De Dienst Vreemdelingenzaken weigert verzoeksters verblijfsrecht om de reden dat de bindingen met het Rijk te beperkt zijn.

[...] Uiteraard kan de verzoekster niet akkoord gaan met deze motivering.

Er moet rekening gehouden worden met de huidige realiteit.

In casu heeft de verzoekster geen steun van het OCMW en weegt zij niet op het sociale bijstandstelsel.

De elementen waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich baseert zijn niet afdoende om een beslissing tot intrekking te schragen en vinden eveneens geen wettelijke basis in de artikelen die door de Dienst Vreemdelingenzaken aangehaald worden.

Trouwens, het is niet omdat de verzoekster tijdelijk niet met haar partner woont dat er geen sprake is van een duurzame levensgemeenschap.

Er werd door de verzoekster en haar partner afgesproken dat de verzoekster tijdelijk in België zou verblijven om er te werken en hij tijdelijk, omwille van het betere klimaat, in de Dominicaanse Republiek zou verblijven met de bedoeling dat hij periodiek naar België zou komen en zij periodiek naar de Dominicaanse Republiek zou afreizen.

[...] Een bestuursbeslissing mag niet opgedrongen worden als deze zowel in de feite als in rechte onjuist zijn.

De verzoekster voldeed wel degelijk aan de wettelijke voorwaarden van verblijfsrecht.

Tot op heden voldoet zij aan de wettelijke voorwaarden van verblijf.

[...] De beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd en niet redelijk te noemen.

De beslissing Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt; m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.e., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat; is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat. wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56). Er kan worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.e., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

- (1) is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken?*
- (2) is de beslissing daartoe onmisbaar; dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en*
- (3) is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis; niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."*

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De onredelijkheid bestaat er in dat de bestuursoverheid een beslissing opdringt die ingaat tegen de wil van de verzoekster en haar Belgische partner.

De bestreden beslissing heeft ernstige consequenties.

Door de bestreden beslissing valt de verzoekster zonder inkomen uit arbeid."

2.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging tussen de partners. Hierbij wordt verwezen naar twee relatieverlagen van 9 mei 2012 en 14 juli 2012 dat verzoekster en haar Belgische partner zeker sinds maart 2012 niet meer samenleven en er geen sprake meer is van een relatie. Tevens wordt verwezen naar een schrijven van de Belgische partner van 15 juni 2012 dat hij in de Dominicaanse Republiek verblijft en een document van de FOD Sociale Zekerheid dat de Belgische partner zijn uitkering van 1 december 2011 tot en met 30 november 2013 ontvangt in de Dominicaanse Republiek. Uit de motivering blijkt eveneens dat een onderzoek naar de sociale, culturele en economische integratie van verzoekster in het Rijk werd doorgevoerd en dat werd geoordeeld dat – gelet op het feit dat verzoekster slechts anderhalf jaar in het Rijk verblijft en geen bewijzen van sociale, economische en culturele integratie voorlegt, haar partner in haar land van

herkomst verblijft en haar dochter evenmin bij haar verblijft – verzoeksters bindingen met België beperkt zijn en zij geen schade zal ondervinden bij een terugkeer naar haar herkomstland. Verzoeksters stelling dat haar verblijfsrecht wordt beëindigd op grond dat haar bindingen met België te beperkt zijn, mist – gelet op wat voorafgaat – feitelijke grondslag. Verzoeksters verblijfsrecht wordt immers beëindigd omdat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de Belgische partner, zoals duidelijk blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2. In de mate dat verzoekster stelt dat zij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luiden als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Opdat kan worden besloten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is volstaat het niet te wijzen op een gebrek aan samenwonen, doch er dient vast te staan dat er geen levensgemeenschap of gezinscel meer voorhanden is in België. Zo houdt het woord “*gezamenlijke vestiging*” verband met de vereiste die in het kader van een recht op gezinshereniging wordt gesteld dat het betrokken familielid de Belg of burger van de Unie dient te begeleiden of vervoegen in België.

Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt, ter staving van de stelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoekster en haar partner, ten eerste verwezen naar een samenwonenverslag van 9 mei 2012. In dit verslag wordt vermeld dat de Belgische partner van verzoekster zich voor zes maanden in de Dominicaanse Republiek bevindt en verzoekster in Ledeberg

zou verblijven. Daarnaast wordt verwezen naar een tweede samenwoonstverslag van 14 juli 2012. In dit verslag wordt melding gemaakt van verklaringen afgelegd door de moeder en zoon van de Belgische partner van verzoekster dat deze laatste omwille van gezondheidsredenen in de Dominicaanse Republiek verblijft tot vermoedelijk september 2012. Verder wordt in het verslag vastgesteld dat verzoekster niet in de woning is aan te treffen en volgens de familie van haar partner zou verblijven op een onbekend adres te Gent, Ledeberg en dat er *“van een relatie al sinds lang geen sprake meer [is]”*. Verweerder baseert zich ten slotte nog op een verklaring van de Belgische partner van verzoekster van 15 juni 2012 en een document van de FOD Sociale Zekerheid om te oordelen dat de Belgische partner van verzoekster in de Dominicaanse Republiek verblijft en aldaar zijn uitkering ontvangt.

De Raad stelt vast dat uit voormelde stukken duidelijk blijkt dat de Belgische partner van verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in de Dominicaanse Republiek verbleef omwille van gezondheidsredenen. Er blijkt niet dat dit een louter tijdelijke situatie betrof, nu uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald de verklaringen van de Belgische partner en de beslissing van de FOD Sociale Zaken dat de inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming van de Belgische partner mag worden uitbetaald in de Dominicaanse Republiek in de periode van 1 december 2011 tot en met 31 november 2013 – blijkt dat verzoekster reeds sinds december 2011 in de Dominicaanse Republiek verbleef, hij enkel in maart voor heel korte tijd terugkeerde naar België en dat er weliswaar sprake is van een mogelijkheid dat hij in september 2013 opnieuw zou terugkeren naar België doch waarbij dit niet vaststaat en zonder dat duidelijk blijkt of dat dit dan wel definitief zou zijn. Uit beide politieverlagen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen blijkt verder ook dat verzoekster niet kon worden aangetroffen op de adres waarop zij en haar partner op dat ogenblik gedomicilieerd stonden en werd ook telkenmale aangegeven dat verzoekster ergens in Ledeberg, Gent op een onbekend adres zou verblijven. In het recentste politieverlag wordt er verder ook melding van gemaakt dat er van een relatie tussen verzoekster en haar Belgische partner geen sprake meer is.

De Raad stelt vast dat het gelet op voormelde vaststellingen niet kennelijk voorkomt dat verweerder besluit dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar Belgische partner in België. Verzoekster wijst op het tijdelijk karakter van de niet-samenwoont doch, gelet op wat voorafgaat, kan dit niet worden vastgesteld. Ook het gegeven dat verzoekster en haar partner onderling zouden hebben afgesproken dat zij (tijdelijk) in België zou blijven wonen om er te werken – waarbij evenwel dient te worden opgemerkt dat niet blijkt dat verzoekster werk heeft in België – terwijl haar partner voor zijn gezondheid zou verblijven in de Dominicaanse Republiek, vermag hieraan geen afbreuk te doen. In dit verband dient er ook op te worden gewezen dat blijkens de stukken die voorliggen de partner van verzoekster sinds december 2010 slechts één maal naar België kwam om een aantal praktische zaken te regelen, zonder dat bewijzen voorliggen dat verzoekster op enig ogenblik afreisde naar haar herkomstland of van overige contacten tussen verzoekster en haar Belgische partner.

Door er verder op te wijzen dat zij geen steun geniet van het OCMW en niet weegt op het sociale bijstandstelsel toont verzoekster evenmin aan dat de beoordeling in de bestreden beslissing dat er geen elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet voorhanden zijn die zich verzetten tegen de bestreden beslissing, onjuist of kennelijk onredelijk is. Verzoekster betoogt verder nog dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij zonder inkomen uit arbeid zal vallen, doch – zoals reeds vastgesteld – blijkt niet dat verzoekster werkte in België. Zij toont niet aan dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen werk heeft niet correct is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

2.2.5. Waar verzoekster nog lijkt te willen verwijzen naar een schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen stelt de Raad vast dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.6. Het louter verwijzen naar een aantal internationaalrechtelijke bepalingen of zich beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, maakt verder evenmin een onvankelijk middel uit (RvS 3 november 1997, 69.314). Verzoekster verwijst weliswaar in de opsomming van de bepalingen en beginselen die zij geschonden acht naar een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, doch de vaststelling dringt zich op dat een concrete uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden ontbreekt. Ten overvloede wijst de Raad er op dat reeds werd vastgesteld dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar Belgische partner in België, zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS